

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. X. Agitur de remediis contra tentationes, & primum de animi viribus
& gaudio in illis concipiendo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

& ad cellam redeat, & ibi à Deo lucem & in necessitate sua remedium efflagitet. Quodque tam breue esset spatium, quod senex petebat, facile annuit. Quo impetrato, vadit Apollo ad senioris cellam, qui illum tam aspere reprehenderat. Cui vicinior factus se orationi dat, & flexis genibus, erectisque manibus, & oculis lachrymis oppletis, cœpit sic Deum rogare: Domine, qui cuiusque vires & fragilitatem nosti, & benignus es animarum medicus, transfer iuuenis huius tentationem in senem hunc, ut in senectute sciat eon dolendum esse iuniorum infirmitatibus & tribulationibus. Vix oratione finita, videt paruam quendam Æthiopem valde deformem sagittam versus senis cellam emittere, qua percussus senex, statim cella exijt, & quasi insanus nihil aliud faciebat, quam cellam exire & intrare, & tandem nullam quietem inueniens, eadem via versus ciuitatem, quam iuuenis ingressus erat, inijt. Abbas Apollo, qui hoc adspiciebat, & ex visis tentationem norat, illum accedit, & querit, quo vadat, & quid causæ vel tentationis haberet, quæ eam grauitatis & maturitatis, quam ætas illa requirebat, oblitam, tam celeriter, & tam inquiete ire cogeret. Ille confusus, & mala conscientia erubescens, facile intelligebat illi suam tentationem notam, & non poterat illi respondere. Tunc manum eius apprehendens sanctus Abbas, cœpit illum monere, & dicere: Reuertere in cellam, & certior esto, hætenus te Diabolum non nouisse, vel parui te fecisse, quod tecum non pugnaret, ut succit cum illis, quibus inuidet. Et hinc paruam tuam agnosces virtutem, quod post tot annos, quot monachus fuisti, non vni potuisti tentationi resistere, nec vnum quidem diem tolerare & expectare, sed statim te vincendum dedisti, & paratus opere eandem implere. Scito ergo ideo permisisse Deum hanc tibi tentationem venire, ut & in senectute scires aliarum infirmitatibus compati, & ex ipsa discas tales cum consolatione esse dimittendos, & non cum

desperatione, ut iuuenem illum, qui ad te venit, quem Caodæmon proculdubio hisce tentationibus appetebat, & tibi molestus non erat, quod eius magis inuideret virtuti & profectui, quam tuo, & videbatur illi tanta & tam constans virtus vehementi & forti tentatione impugnanda esse. Disce igitur posthac a te ipso alijs condolendum esse, & manum cadentibus porrigendam. & lapsos blandis & amicis verbis erigendos, & non in ruinam impellendos asperis & aucteris verbis: secundum illud Esaiæ: *Domine dedit mihi linguam eruditam, ut sciam sententare eum, qui lassus est verbo.* Et idem disce Seruatoris nostri exemplo, de quo idem ait Esaias, & allegat sanctus Evangelista Matthæus: *Calamum conuasum non conteret, & linum fumigans non extinguet.* Concluit post sermonem senex, dicens: Et quandoquidem nullus potest carnis motus & ardores extinguere & reprimere, nisi gratia & auxilio diuino, rogemus Deum, ut te ab hac tentatione liberet, ipse enim est, qui verberat & sanat, qui humiliat & exaltat, qui mortificat & viuificat. Deditque se sanctus orationi, & ut eius rogatu senem inuiderat tentatio, ita & eam abstulit Dominus. Atque hac ratione & iuueni & seni prudenter fuit consultum.

CAPVT X.

Agitur de remedijs contra tentationes, & primum de animis, vitijs & gaudio in illis concipiendo.

DE cetero, fratres, confortamini in Domino, & in potentia virtutis eius induite vos armaturam Dei, ut possitis stare aduersus insidias Diaboli: ait sanctus Apostolus Paulus. Sanctus Antonius vir in conflictibus hisce & spiritualibus agonibus apprime exercitatus dicere solitus fuit, nullum ad inimicum nostrum debellandum efficacius reperiri remedium, quam

quam animum, robur & hilaritatem ostendere; hoc ipso enim ille tristatur, animum despondit, & nos perendi spem amittit. Sanctus Pater noster Ignatius libro spiritualium exercitiorum, adfert valde bonam regulam & doctrinam huic materiæ accommodam. Dicit Diabolum in tentationibus nobiscum agere, ut mulierem litigantem cum viro aliquo, si enim videat virum sibi resistere, & animum ostendere, statim illa animo cadit & abijt; sed si virum parui aduertit esse animi & timidum, statim illa cristas attollit, audacior fit, & ut tigris sæuit. Eodem & modo, dum nos tentat Diabolus, si videat sibi à nobis resisti viriliter, statim animum despondit, & se victum credit; si pusillanimitatem in nobis aduertit & timorem, sumit maiorem animum & robur, & ut tigris & leo in nos sæuit. Ideoque ait sanctus Apostolus Iacobus: *Resistite Diabolo, & fugiet à vobis.* Idem à sancto Gregorio confirmatur illo sancti Iob, ubi secundum septuaginta Interpretes vocatur Diabolus. *Mirmicoleon*, id est, *leo & formica*. Est leo formicarum, si enim illi leonis fortitudinem obijcias, tibi formica erit. Ideo suadent Sancti, ne in tentationibus tristemur: hoc enim modo pavorem & pusillanimitatem nobis accersimus; sed ut cum animo & gaudio pugnetur, ut refert sacer textus de Iuda Machabæo, fratribus eius & socijs: *Et praliabatur pralium Israelcum lætitia, & ideo vincebant.*

Alia his accedit ratio, quod, quandoquidem Diaboli tam nobis & saluti nostræ invident, nostra lætitia illis magno est dolori & tristitiæ; contra tristitia & abjectus noster animus gaudium illis affert. Et licet aliud non subesset, totis viribus nobis laborandum, ne vel minimum abiectionis animi & tristitiæ signum exhibeamus, ne ipsi gaudium & delectationem pareremus, sed magnum potius animi & lætitiæ prodamus, quo sic ad furorē adigantur. Referunt Ecclesiasticæ historiæ, nihil Tyrannos maiore furore affecisse, quam quod viderent sanctos Martyres

tantum animum & robur in tormentis ostendere, sic ut eo ipso, quo Tyranni Martyres excruciare putabant, ipsi cruciarentur. Eodem modo & nobis cum Diabolo in tentatione faciendum, quo sic ad furorē agantur & confundantur. Quoniam vero hoc tanti momenti medium est ad tentationes superandas, & victoriam obtinendam, & triumphum ex hoste nostro agendum; dicemus sequentibus capitibus aliqua, quæ ad hunc animum & robur parandum nobis valde conferent.

CAPVT XI.

Quam parum in nos possit Diabolus.

NON parum ad hunc animum & robur in tentationibus habendum nobis proderit, si inimicorū nostrorum debilitatem, & quam parum in nos possit Diabolus, expendamus: quandoquidem nec in vnam quidem peccatum nos pertrahere potest, nisi velimus. Hinc recte S. Bernardus. *Videte, fratres, quam debilis est hostis noster, qui non vincit nisi violentem. Qui ad bellum contra hostes pergens si certus esset se victurum, si vellet, & in manu sitam esse victoriam, quam is lætaretur? Valde sane. Nam certus iam de victoria esset: hoc de ipso enim constat, illum vincere, & non vinci velle. Hac ratione nobis ad bellum contra Diabolum ire licet, nam certo nobis constat ab illo nos vinci non posse, nisi vinci velimus. Hoc recte aduertit sanctus Hieronymus super cap. 4. Matth. in verba illa, quæ Diabolus Christo Seruatori nostro dixit, dum in pinnaculum templi translatus tentabat, & illi persuadere nitēbatur, ut se deorsum mitteret, dicens: *Mitte te deorsum.* Vbi sanctus Hieronymus: *Vox Diaboli est, qui semper omnes cadere deorsum desiderat.* Potest quidem suadere Diabolus, ut te deorsum mittas, sed ipse mittere nequit, si nolis. Mitte te deorsum, sicut Diabolus te tentans: mitte te in infernam. Sed tu illi dicito: *Mitte tu te, qui iam viam nosti, nam me ego mittere nolo.* Si ergo*

Non vincit nisi violentem Demon.

Bernardus.

Elegans nota S. Hieronymus.

Matth. 4. 6.